

Je zwakte en je kracht

Onze dochter wordt overmorgen geopereerd. Het is een operatie die haar, als alles goed gaat, zal verlossen van een last en ze leeft er dan ook naar toe als een bruid naar haar grote dag.

Ze kan al weken niet meer studeren, sterker, ze heeft maar even besloten haar studie aan de wilgen te hangen. Het was ook eigenlijk de verkeerde, voelt ze nu. Ze maakt afspraken met al haar vrienden, alsof ze hen daarna nooit meer zal zien. Ze ruimt haar kamer ongevraagd op tot in de puntjes, wat een Godswonder mag heten. Ze vertelt ons waar ze ons dankbaar voor is. Het lijkt wel of

ze afscheid neemt. En dat doet ze natuurlijk ook. Van de tijd voor de operatie die haar leven echt wel zal veranderen.

De tijd van vlak voor haar bevalling speelt nu voortdurend door mijn hoofd: toen ruimde ik ook op, bouwde een nest, sprak al mijn vriendinnen nog een 'laatste' keer, dacht nergens anders meer aan dan aan dat kleine hummeltje achter mijn navel. Alleen onderbrak ik toen een opleiding voor een jaartje in de plaats van hem overboord te gooien. Maar ook ik nam achteraf gezien afscheid van een tijdperk.

Een operatie van drie-vier uur of een bevalling; het zijn momenten waarin je dicht bij de dood kunt komen. Dat deden mijn oudste zontje en ik in elk geval beiden toen hij met een knoop in zijn ook nog eens veel te korte navelstreng na anderhalve dag zwoegen met de tang ter wereld kwam. Maar twee uur later zat ik in absolute topvorm (vond ik) achterin onze auto met het kostbaarst denkbare bundeltje in mijn armen. Achter de nieuwbakken papa in de behaaglijke warmte, in de avondspits, in ons zachte nieuwe wereldje, een sprookje in de dichte mist. Dezelfde ijzige mist die ons overigens op de heenweg bijna het ziekenhuis voorbij had doen rijden. Nu schoven we van stoplicht naar stoplicht langzaam huiswaarts en kwamen daarbij elke keer naast andere auto's terecht. Ik kon het niet laten; van vreugde en volledig ontspoorde trots zwaaide ik naar de chauffeurs en tilde mijn zontje van twee uur oud op om hem te laten bewonderen in zijn witte ziekenhuishanddoek. De opgestoken duimen, de high fives, de speciaal voor ons opengedraaide raampjes (het was januari), het gejuich van wildvreemden die met ons meeleeften; nooit zal ik het meer vergeten.

Bij mijn dochter liep het heel anders. Alles was goed voorbereid op een ziekenhuisbevalling die gecompliceerd kon worden (wat hij ook werd). Daarna lekker in het moederhuis gebleven. Maar ook daar sloeg de dood bijna toe en kwam onze dochter na een volledige bloedtransfusie in ijltempo in een couveuse terecht. Een paar uur later stonden we verslagen bij dat kleine weerloze bundeltje in die kille glazen bak met al die slangetjes. Toen ik haar eindelijk terug had, weerde ik – niet zonder schuldgevoel en ook niet zonder zachte verwijten te krijgen - elk bezoek en maakte bij mooie muziek en waxinelichtjes kennis met mijn dochtje. TV uit, groot licht uit, zij 's nachts in haar slaapbakje naast mij, overdag bij mij in bed; ik kan het iedereen warm aanbevelen.

Al dacht ik destijds dat ik zo veel zwakker was dan de moeders die de hele dag met hun deur naar de gang toe open recht op in de kussens zaten te kwebbelen en mee te drinken met de anderen en die hun baby's losjes lieten rondgaan in de armen van de stroom niet aflatend bezoek tussen, godbetert, twee uur en het avonddieuws.

Ik kon dat allemaal totaal niet aan, het was een vreemde wereld voor me. Ik voelde me maar kleintjes, schaamde me oprecht voor mijn grenzen en luchtte eens mijn hart hierover tegen een vroedvrouw. 'Zal ik je eens wat vertellen?' zei die, en daar heb ik veel van geleerd, 'jij bent op dit moment de enige mama op deze hele gang waar 's nachts nooit het noodlichtje gaat branden. De anderen zijn doodop na zo'n dag, hun kamer is een stal, hun kind uit zijn ritme, zij zijn van hun melk en wij mogen hun kot opruimen en baby's aanleggen en allebei troosten! Jullie tweetjes slapen. Bij jullie heerst rust, jullie kamer is een oase om in binnen te komen.'

Toen daagde voor het eerst het besef dat je zwakte kennen je kracht kan zijn. Ik wist ten minste wat ik niet aan kon. Daarnaast handelen was de motor van een prachtige tijd. Die boodschap probeer ik tegenwoordig zo vaak, zonder dit hele verhaal en ook andere verhalen, door te geven in onze praktijk. Ik haal graag eenvoudig een gebroken been aan: het verzorgen van de zwakke plek, er gips rond laten doen, rusten, erkenning krijgen van anderen die er hun handtekening op zetten, maken je op

den duur weer krachtig. Als je niet handelt naar je 'zwakte', blijf je 'sterk' doorlopen en kom je wellicht in de problemen.

En nu gaat onze dochter dus opnieuw richting gevaar dat haar tegelijkertijd een beetje een nieuw leven zal schenken. Ze neemt bijna bewust afscheid en start een volgende fase. Het is zo fascinerend om te zien.

We zijn een dagje verder. Haar beste vriendinnen druppelen binnen voor een leuke avond en een gezamenlijke laatste nacht op haar kamer. Zo mooi, zo mooi. Morgen zullen dit super supportteam en ik gezamenlijk de wacht houden; zo dicht als maar mogelijk is bij haar in het ziekenhuis.

Dag later: Goddank, onze dochter is weer wakker, en intens gelukkig. We hebben acht lange uren op haar gewacht, die prachtige trouwe vriendinnen van haar, en ik, en het was speciaal. Het had iets van een viering. Zet een hachelijk moment, onbespreekbaar gewaande zaken en zogenaamde zwaktes zoveel mogelijk in het licht en het gaat je echt beter.